

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa L. B.

przeciwko C. Spółce Akcyjnej w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2011 r.,

skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 5 maja 2009 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Do niezbędnych, bo należących do konstrukcyjnej istoty, wymagań skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia – stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. – należy między innymi przytoczenie podstaw skargi z ich uzasadnieniem (pkt 2) oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3). Powyższe, określone w osobnych punktach przepisu ustanawiającego warunki skargi, wymagania są – każda z nich – osobnymi warunkami. Podstawy skargi – stosownie do art. 424⁴ k.p.c. – są bowiem zarzuconymi naruszeniami prawa materialnego lub przepisów postępowania. Naruszenia te powinny mieć szczególny charakter, gdyż chodzi tu tylko o takie, które „spowodowały niezgodność orzeczenia z prawem”. Oprócz uzasadnionych

podstaw skargi, skarga musi zatem zawierać „wskazanie przepisu z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne”.

Rozpatrywana skarga wniesiona w imieniu strony pozwanej przez jej pełnomocniczkę będącą radcą prawnym zawiera – odnoszące się do materialnoprawnej podstawy skargi – zarzuty: niezastosowania art. 6 k.c. i uznanie, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie, pomimo tego, że nie zostało ono udowodnione; niewłaściwego zastosowania art. 65 § 1 k.c. przez przyjęcie, że sam fakt zwracania kosztów najmu przez pracodawcę jest wystarczający do zasądzenia świadczeń dochodzonych przez pracownika. W ramach podstawy procesowej skarga zarzuca naruszenie art. 227, art. 232, art. 233 § 1 oraz art. 386 § 2 k.p.c. O ile, pomimo nieuporządkowanego sposobu przedstawienia poszczególnych wymagań skargi określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c., można uznać, że skarga zawiera przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, to trzeba stwierdzić, że skarga nie zawiera wymaganego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Obowiązkowi określonymu w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. nie czyni zadość zawarte w skardze – wniesionej na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. – twierdzenie o wydaniu zaskarżonego wyroku “jako orzeczenia wydanego z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego dotyczącego działania Sądów na podstawie i w granicach prawa wraz z naruszeniem konstytucyjnego prawa do sprawiedliwego sądu – art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, i rażącym naruszeniem prawa do równego traktowania przez władze i zakazu dyskryminacji - art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP”. W twierdzeniu powyższym skarżąca powołuje wyłącznie przesłankę zastosowania art. 424¹ § 2 k.p.c. zgodnie z którym w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, nawet jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Ponadto wskazane w skardze przepisy konstytucyjne, skarżąca odnosi do swojej oceny postępowania poprzedzającego wydanie zaskarżonego wyroku. Nie ma natomiast w skardze wskazania przepisu prawa, z którym rozstrzygnięcie sprawy jest niezgodne.

Zaskarżony wyrok, poprzez oddalenie apelacji pozwanego, uprawomocnił orzeczenie Sądu pierwszej instancji zasądające od pozwanego, na rzecz powoda określoną kwotę jako należnego świadczenia ze stosunku pracy. W skardze nie wskazuje się przepisu dotyczącego podstaw zaskarżonego wyroku, nie wskazuje się przepisu z którym niezgodne jest zasądzone roszczenie i niezgodne jest oddalenie apelacji pozwanego.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Najwyższy – na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. – odrzucił skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.